

LBRIS

We know
books

Xana **CRISTINA**

Memoria energiei umane

**De unde începe transformarea
în câmpul bio-energo-informațional**

VOLONTARI
2023

Cuprins

Prefață.....	6
Introducere	8
1. În căutarea sufletului	10
2. Ce este boala și cum apare? Cauzele îmbolnăvirilor și metode de tratament în diverse culturi antice	14
4. Biocâmpul, cum era văzut acesta de înțelepții vechilor civilizații. .	30
5. Legătura dintre psyche și soma.	37
6. Câmpul bio-energo-emoțional din perspectiva omului modern....	43
7. Centrii polilor.	49
8. Fuși sau stai și luptă!	54
Studiile de caz „Eva” și „Filip”	61
9. Flacăra lui Venus.....	66
Studiile de caz „Kira și mama”	73
10. Acumulatorul soarelui.	79
Studiile de caz „Tiberiu” și „Ares”	86
11. Centrul universului propriei ființe.	91
Studiile de caz „Alma” și „Adam”	101
12. Izvorul sunetului.	108
Studiile de caz „Teea” și „Alberta”	116
13. Turnul de control.	121
Studiile de caz „Eric” și „Titus”	127

14. Sediul sufletului.	129
Studii de caz „Cezar” și „Aurora”	135
15. Coloana vertebrală, ca axă principală a ființei vertebrale.	139
16. Dezvoltare și prevenție.....	160
17. Reîntoarcerea la starea de echilibru.....	166
Bibliografie.....	171

Cândva, mi-am propus să explorez o problemă complexă și controversată referitoare la existența câmpului vibrațional asociat ființei umane. A fost o temă îndrăzneță și fascinantă, care m-a captivat timp îndelungat. M-au motivat oportunitățile posibile de aplicare în domeniul sănătății fizice și emoționale. Am avut întotdeauna încredere că abordarea percepției organismului și a psihicului uman într-un mod diferit poate deschide noi și infinite posibilități de tratament și reechilibrare. De altfel, este și o temă care a câștigat un interes tot mai mare în ultimele decenii, în rândul cercetătorilor și specialiștilor în domeniul sănătății și, mai ales, în rândul publicului larg.

Informațiile prezentate aici alcătuiesc un studiu extins, ce cuprinde atât date teoretice, cât și date obținute din sfera practicii, având ca punct de reper scrierile antice ce provin din culturi și zone geografice diferite. În demersul meu de a găsi răspunsuri legate de acest subiect, am căutat o corelare între teoriile arhaice, tradiționale, bazate pe intuiția și observațiile înțelepților din timpurile cele mai îndepărtate și teoriile științifice ale lumii moderne, demonstrate și dovedite prin rezultatele experimentelor și prin incontestabile probe imagistice. Toate informațiile furnizate sunt supuse analizei critice, argumentării riguroase și comparației între diverse opinii și abordări. Totodată, cititorului îi sunt oferite rezultatele observațiilor clinice, strânse de-a lungul anilor în munca mea de terapeut. În tot ceea ce am scris pe parcursul lucrării mele, îmi exprim o poziție neutră și echidistantă, invitând cititorul la

o analiză obiectivă, bazată pe logica gândirii critice și pe datele științifice disponibile.

Ca psiholog, încurajez și apreciez valoarea gândirii critice independente. De aceea, fără intenția de a influența pe cineva într-o anumită direcție, îi invit pe toți să analizeze toate materialele oferite și să își formeze o opinie personală, bazată pe propriile concluzii. Prezenta lucrare este dedicată studiului asupra influenței stărilor psiho-afective în funcționarea fiziologică a organismului uman, asupra urmărilor situațiilor stresante din viață, asupra relației dintre unele conflicte intrapsihice și afecțiunile întregului organism, cu accent special pe afecțiunile coloanei vertebrale.

Determinarea mea de a expune acest studiu a fost stimulată de numeroasele întrebări, primite în timpul ședințelor de terapie. Am realizat că îmi este imposibil să dau un răspuns concludent și accesibil oamenilor, într-un timp limitat. Subiectul este atât de amplu și complex, încât necesită o prezentare detaliată și extinsă. Prin urmare, la îndemnul pacienților mei, am decis să împărtășesc cunoștințele și observațiile acumulate în activitatea mea clinică, având la dispoziție o cazuistică bogată și diversă.

Sper că prin această lucrare aduc contribuția mea la promovarea sănătății și adoptarea unui stil de viață echilibrat, cu respect și grijă față de propriul corp și mintea noastră. Această lucrare nu se limitează doar la descrierea detaliată a tuturor mecanismelor psiho-energo-informaționale patogene, propunând și soluții simple pentru remediere.

Oare cine dintre noi nu s-a întrebat la un moment dat ce anume generează starea, vibrația pe care o simțim în jurul nostru și pe care toți o percepem ca parte componentă a ființei noastre? Cine nu a avut curiozitatea să afle ce este și cum se numește ceea ce percepem dincolo de corpul fizic? Acel "ceva" pe care îl numim vibe-ul personalității noastre, energia noastră sau esența noastră distinctă. Poate fi măsurată și înregistrată imagistic sau cum poate fi demonstrată științific existența acelu "ceva"? Oare există în realitatea obiectivă sau este doar o construcție subiectivă a imaginației noastre, rămânând un subiect de polemică încă nelămurit? Pentru a găsi răspunsurile la toate aceste întrebări, propun să comparăm concepte și abordări diferite, să analizăm datele și informațiile pe care le avem în prezent. Să stabilim asemănările și deosebirile dintre teoriile existente, fie ele științifice, filosofice, religioase sau ezoterice. Să confruntăm perspectivele diferite și să descoperim punctele comune, însă păstrând o atitudine cât mai neutră și imparțială. Tema legată de matricea energetică a fost mereu una controversată, generând opinii împărțite în două tabere: pe de o parte, sunt susținătorii materialismului care neagă vehement fenomenele subtile mentale independente de corpul fizic. (Doar că, prin a fi fideli principiului materialist conform căruia "tot ceea ce nu poate fi văzut cu ochiul liber nici nu există", se înclină spre negarea existenței unor realități subtile, precum energia sau conștiința); pe de altă parte, susținătorii idealismului, ezoterismului și misticismului se angajează în speculații, pe alocuri delirante și afirmă că știu

exact cum arată aura umană și ce culoare are energia negativă sau pozitivă, cine deține energia bună sau rea și în ce cantități. În demersul nostru de a găsi adevărul, este important să abordăm subiectul cu discernământ intelectual și să căutam dovezi care să susțină sau să respingă aceste teorii. Așadar, invit cititorul la o evaluare rațională, la o analiză obiectivă, bazată pe gândire critică, pe datele științifice și, de ce nu, pe bunul simț.

Dacă ne-am întreba ce este de fapt energia, unii ar s-ar putea gândi la energia termică, alții la cea electrică sau la cea nucleară. Energia, în primul rând, este o proprietate abstractă și fundamentală a sistemelor fizice și poate fi percepută doar în mod indirect prin efectele sale asupra obiectelor și a mediului înconjurător în care se manifestă. Într-un sens mai larg, energia poate fi descrisă ca o forță invizibilă care acționează și se manifestă sub diferite forme. Dacă privim și reflectăm în profunzime, totul în jurul nostru, inclusiv în interiorul nostru și în spațiul îndepărtat la milioane de ani lumină este alcătuit din energie, aflată sub diferite forme. Cu toate că acțiunea și manifestarea energiei pot lua forme diferite, aceasta întotdeauna generează mișcarea. Așa cum energia reprezintă capacitatea unui sistem de a efectua diferite acțiuni, mișcarea nu este altceva decât manifestarea fizică a acestei energii. Am putea spune că, prin mișcare, energia își găsește expresia în lumea noastră fizică, iar în sens figurativ, energia poate fi considerată sinonimă cu mișcarea. Cu alte cuvinte, energia nu poate fi statică și își exercită întotdeauna o forță care determină

o acțiune sau o mișcare, schimbare sau transformare. La rândul său, mișcarea naște energie prin intermediul proceselor de transformare a acesteia: trebuie doar să ne reamintim de energia cinetică, generată datorită mișcării.

Una dintre legile fundamentale ale fizicii, legea conservării energiei, afirmă că energia nu poate fi creată și nici distrusă, ci poate fi doar transferată între obiecte sau între diferite forme. De aici, rezultă că energia este constantă și că această nu se pierde ci doar se transformă, trece dintr-o formă în alta. Atunci de ce uneori, păstrând același program de activitate și odihnă, același regim alimentar, ne simțim lipsiți de energie sau, de ce aceasta scade vizibil odată cu vârsta? Pentru a lămuri lucrurile, propun să explorăm pas cu pas ceea ce înseamnă energia umană, cum se formează și se transformă, de unde provine și încotro se îndreaptă.

1. În căutarea sufletului

Când vine vorba de energia subtilă a corpului uman, aceasta este adesea asociată cu sufletul sau cu spiritul omului. Dacă analizăm etimologia cuvântului "suflet", putem observa că acest cuvânt are o bază comună cu verbul "a sufla". Fapt valabil nu doar pentru limba română, ci și pentru greacă, ebraică, rusă și alte limbi slave. De asemenea, cuvântul englezesc "soul" provine din germanica veche, cu rădăcina "saivalō", care se referă la "principiul vital" sau "forța vieții". Aceasta ne duce în egală măsură la două sensuri: abilitatea

ființelor vii de a respira, de a sulfa și definirea sufletului uman ca o "insuflație" a unei forțe superioare. Fascinația oamenilor, legată de acest subiect și dorința lor de a găsi și a înțelege structura și originea sufletului uman, poate fi observată începând cu cele mai vechi scrieri ale umanității. În Egiptul antic sufletul era asociat cu inima, organul atent cântărit de către zeul Anubis după momentul decesului. Se credea că tocmai inima este sediul gândurilor, emoțiilor, voinței, sediul energiei vitale. În China antică se credea că fiecare om are două suflete. Primul se înalță după moarte în împărăția stăpânului cerului pentru a îl servi, iar al doilea rămâne lângă trup, hrănindu-se din ofrandele aduse la mormântul acestuia. Dacă cel de-al doilea suflet era cumva uitat și neglijat de rudele și cunoștințele răposatului, acesta se transforma într-un strigoi răzbunător, care le provoca tot felul de neplăceri. O viziune asemănătoare putem găsi și în Grecia antică. Homer, în opera sa "Iliada", face referiri la conceptul de suflet. Cu toate că nu se exprima în termeni precizi și clari, poate fi ușor intuită existența a două suflete. Primul, având trei părți componente: Thymos, Noos și Menos, fiind alcătuite din emoții, intelect și din pulsuni agresive. Thymos este adesea tradus ca "mândrie" sau "spirit de luptă", Noos se referă la intelect sau minte, iar Menos la voință sau determinare. Al doilea, Psyche, este asociat respirației, menținerii funcțiilor vitale, reprezentând identitatea individului, dublura sa psiho-informațională, care se desprinde de corpul fizic după moarte.

Asemenea înțelepților chinezi, filozofii greci credeau în nemurirea și unicitatea sufletului uman. Socrate spunea că omul a fost făurit după chipul și asemănarea zeilor, care i-au

dăruit "un trup desăvârșit, dar mai presus de toate, un suflet, adică bunul cel mai de preț, dintre toate bunurile: simțul omenesc și, împreună cu el, mintea omenească, cu capacitatea de a crea." Discipolul său, Platon afirma că sufletul este unic în natura sa și nemuritor atât înainte de întrupare, cât și după desprinderea de trup. Eliberându-se, după moarte din prizonieratul corpului, acesta se întoarce la starea de puritate a esenței sale. Deși nemuritor, sufletul este extrem de vulnerabil la toate formele de nedreptate, considerată de către Platon "răul cel mai mare" și responsabilă de pierderea stării de fericire și plenitudine. Tot ce este distrus în viața unui om, este distrus prin propriul său rău, iar lucrurile durabile sunt păstrate de propriul său bine. Prin urmare, nedreptatea duce la pierderea fericirii sufletului dar, fiind nemuritor, acesta "nu poate fi distrus el însuși, nici de răul propriu și nici de un alt rău străin", rămânând practic un veșnic prizonier al propriei nefericiri, mâhniri și amărăciuni.

După Platon, un alt filozof grec dedică acestui subiect un întreg tratat, ce poartă denumire "Peri Psyches" în greacă sau "De anima" în latină. Desigur, este vorba de Aristotel, pentru care sufletul, în primul rând, reprezintă principiul mișcării ființelor vii, punând semnul de egalitate între viață și mișcare. Precum Socrate și Platon, Aristotel descrie sufletul uman că fiind alcătuit din trei părți: componenta intelectuală, rațională (Logosul), componenta emoțională (Thymosul) și componenta instinctuală (Erosul). Realizând o sinteză simplificată a ideilor prezentate anterior, se conturează o primă imagine ipotetică a sufletului: un aspect al personalității unice și indestructibile,

care manifestă activitate și conștiință proprie înainte și după moarte.

De la primul inspir și până la ultimul expir, condiția de a fi în viață este menținută prin intermediul unui anume suflu cosmic superior, a suflului propriu, a gândurilor și emoțiilor generate, a dorințelor și nevoilor exprimate, a motivației și a mișcării fizice. Acești factori nu numai că mențin viața, ci și influențează și calitatea proceselor funcționale ale organismului.

În antiteză cu viziunea antică, în lumea științifică modernă noțiunea de suflet este asociată cu starea de conștiință și cu activitatea neuronală. Laureatul premiului Nobel pentru descoperirea structurii moleculare a ADN-ului, Francis Crick, în cartea sa "Astonishing Hypothesis: *The Scientific Search for the Soul*" susține că studiul științific al creierului în secolul al XX-lea a făcut din noțiuni precum conștiința umană, liberul arbitru, sufletul uman subiecte de investigații științifice. Ipoteza sa uimitoare presupune că activitățile mentale ale unei persoane se datorează în întregime comportamentului celulelor nervoase, celulelor gliale și atomilor, ionilor și moleculelor care le compun și le influențează. În abordarea sa categoric materialistă, Crick explică conștiința umană strict prin prisma neuroștiințelor. Mesajul principal este de a sparge reticența comunității științifice în a oferi conștiinței o investigație aprofundată și bazată pe fundamentul științific și de a încuraja pe alții, cum ar fi filozofi, să abordeze problemele conștiinței într-un mod mai degrabă științific, care ar ține cont și de descoperirile neuroștiințifice. Neurologul Gerald Edelman, laureat al

Premiului Nobel, consideră că darwinismul neuronal este o explicație plauzibilă pentru apariția conștiinței complexe la oameni. În același timp, fizicianul american Henry Stapp susține ferm că existența sufletului uman poate fi explicată în mod plauzibil prin legile fizicii și în concordanță cu legile naturii.

2. Ce este boala și cum apare?

Cauzele îmbolnăvirilor și metode de tratament în diverse culturi antice

Din dorința impetuoasă de a găsi metode de tratament ce acționează asupra cauzei direct, deci care pot conduce realmente la vindecarea bolnavului, încă din cele mai străvechi timpuri oamenii au simțit nevoia să găsească legătura dintre diverse afecțiuni fizice și cauzele psihice ale acestora, observând strânsa interdependență dintre starea psihică și condiția de sănătate a individului.

Primele mărturii în acest sens datează încă din "epoca celor Trei Auguști". În secolul IX î.H. apare prima lucrare filosofică I Ching (YI JING) *Cartea schimbărilor*. Această scriere se bazează pe ideea că microcosmosul corpului uman nu este altceva decât o proiecție miniaturală a macrocosmosului, secretul stării de bine, stării de sănătate constând în echilibrul dintre cele două dimensiuni. Prin urmare, vindecare adevărata

poate să se producă numai după punerea în acord a lumii interioare cu lumea exterioară.

De-a lungul timpului, abordarea bolii și "arta" de a îngriji bolnavii au fost influențate de cultura și credința diferitelor civilizații și grupuri etnice. Însă, în toate culturile, bolile erau abordate prin prisma medicinei empirice. Deși considerată preștiințifică, medicina antică se baza pe niște principii filosofice și morale deosebit de profunde și complexe, puțin înțelese și tratate cu superioritate în secolele de după.

Mesopotamienii căutau vindecarea în valorile etice, într-o bază morală solidă. Răul și bolile nu erau considerate simple întâmplări, ci rezultatul dezacordului dintre comportament și morala socială, rezultatul vinovăției pentru fapte îndreptate împotriva celuiilalt.

Asiro-babilonienii considerau medicina inseparabilă de religie, diagnosticarea, putând fi efectuată doar de preoți prin studierea organelor animalelor special sacrificate, prin interpretarea viselor bolnavului și calculul astrologic. Aici se naște terapia cathartică sau, "arta de a preveni și vindeca bolile și suferințele morale, prin purificarea sufletului și curățenie corporală" (Articolul din 6 Apr 2010 "Arta de a îngriji și arta de a vindeca, scurt istoric, de la începuturi până azi" Byredbluesan, Health & Medicine).

Israelienii în vechime aveau programe speciale de supervizare și îngrijire atât a celui bolnav, cât și a familiei sale, căutând cauzele îmbolnăvirilor în modelul de inter-relaționare al familiei. Bolile, fiind tratate prin curățirea fizică și spirituală,